

Arrest

nr. 166 209 van 21 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1.X
2.X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 mei 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 april 2015 waarbij de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 16 juni 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 15 april 2015 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag zonder voorwerp verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 18.06.2014 met aanvullingen dd 11.09.2014 en 19.01.2015

door de advocaat van betrokkene, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

Betrokkenen werden op 07.07.2014 in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 25.06.2015”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 25/2, eerste lid, 2° en tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“4.1. De verwerende partij begaat in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekers, in toepassing van het artikel 9bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekers mede te delen dat hun aanvraag tot machtiging tot verblijf zonder voorwerp verklaard wordt. Aan iedere administratieve rechtshandeling moeten draagkrachtige motieven ten grondslag liggen. Een bestuurshandeling is aldus gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad toe om een bestuursbeslissing te annuleren indien deze tegen alle redelijkheid ingaat, zijnde wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

4.2. In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat het verzoek zonder voorwerp is geworden omdat : ‘Betrokkene werd op 07.07.2014 in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 25.06.2015’. De verwerende partij meent dat omwille van die reden de aanvraag tot regularisatie op basis van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp kan verklaard worden. Uit hetgeen verder uiteengezet wordt zal blijken dat de motivering niet draagkrachtig is, niet redelijk en niet wettelijk. 4.3. Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdelingen over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan dienst gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.” (onderlijning = eigen toevoeging)

Uit het feit dat de verzoekende partijen reeds gemachtigd zijn tot – weliswaar – beperkt verblijf, oordeelt de verwerende partij dat de verzoekende partijen zich niet (meer) kunnen beroepen op het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit is niet correct en niet redelijk.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235). “Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het “afdoende” karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig” (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179). “Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

a) De verzoekende partijen zijn sinds augustus 2011 legaal in België. Sinds de ontvankelijkheidsbeslissing dd. 08/08/2011 genieten de verzoekende partijen een beperkt voorlopig verblijfsrecht. Sinds de gegrondheidsbeslissing dd. 27/05/2014 zijn de verzoekende partijen gerechtigd tot een beperkt verblijfsrecht van 1 jaar. Het verblijfsrecht is afhankelijk van de gezondheidssituatie van de verzoekster. De verlenging van dit beperkt verblijfsrecht is bijgevolg afhankelijk van het medisch regularisatiedossier van de verzoekster, terwijl de verzoekster in België aanwezig is met haar gezin zijnde haar man en kind. Het gezin integreert zich. b) Het beperkte verblijfsrecht van de verzoekende partijen is aldus voorwaardelijk en volledig afhankelijk van de gezondheidssituatie van de verzoekster. Dat het gezin van de verzoekster, bestaande uit de verzoekster, verzoeksters man en kind, zich ondertussen integreert en duurzaam lokaal verankert in België wordt bij de verlengingen van het

verblijfsrecht in toepassing van het art. 9ter Vreemdelingenwet niet beoordeeld. Omwille van die reden is het verblijfsrecht precair te noemen. c) Met het oog op de regularisatie van dit precaire verblijfsrecht en met het oog op het bekomen van een onvoorwaardelijk, onbeperkt verblijfsrecht, hebben de verzoekende partijen een aanvraag tot machtiging tot onbeperkt verblijf ingediend bij de verwerende partij. De verzoekers hebben om die reden pas NA de gegrondheidsbeslissing in toepassing van het artikel 9ter Vreemdelingenwet dd. 27/05/2014, een aanvraag in toepassing van het artikel 9bis Vreemdelingenwet ingediend. De verzoekers verwezen naar volgende elementen:

„2. De verzoekers zijn duurzaam lokaal verankerd in de Belgische maatschappij.

3. De verzoeker spreekt Nederlands en heeft hiertoe de nodige taallessen Nederlands bij het CVO De Bargie te Gent gevolgd.

In bijlage worden de deelcertificaten dd. 27/06/2013 en 30/01/2014 overgemaakt.

4. De verzoeker heeft de verplichte cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd. In bijlage wordt het certificaat overgemaakt.

5. De verzoekster heeft een opleiding Samenleven en Oriënteren bij het Intercultureel Netwerk Gent gevolgd. In bijlage wordt het attest overgemaakt. 6. De verzoekers hebben een schoolgaand kind in België.”

d) Aangezien de verzoekende partijen in België geen onbeperkt verblijfsrecht genieten, kan de verwerende partij bezwaarlijk en niet in alle redelijkheid het verzoek van de verzoekende partij, ingediend na toekenning van het tijdelijk verblijfsrecht van 1 jaar op datum van 27/05/2014, tot het bekomen van een (onbeperkt) verblijfsrecht, als ‘zonder voorwerp’ verklaren. 4.4. De bestreden beslissing die het verzoek zonder voorwerp beschouwt is duidelijk niet draagkrachtig onderbouwd. a) De Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers letterlijk dat het verzoek tot verblijfsmachtiging ‘zonder voorwerp is geworden’ omwille van de A-verblijfskaart geldig tot 25/06/2015. De motivering ‘is geworden’ duidt er trouwens op dat het verzoek ten tijde van het indienen wel een voorwerp had. Onmiddellijk zal duidelijk zijn dat de motivering van de bestreden beslissing zowel in de feiten als juridisch onzinnig is. De verzoekers hadden hun verblijfsrecht geldig voor 12 maanden reeds bekomen ten tijde van het indienen van het verzoek conform art. 9bis Vreemdelingenwet. De beslissing tot toekenning van het verblijfsrecht in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet was genomen op datum van 27/05/2014 terwijl de verzoekers hun verzoek in toepassing van het artikel 9bis Vreemdelingenwet nadien, zijnde op 18/06/2014 indienden. Het verzoek van de verzoekers kan dus niet zonder voorwerp komen te vallen zijn ingevolge de afgifte van de A-kaart. Het verblijfsrecht was reeds toegekend.

Het verzoek is dus niet, in tegenstelling tot wat de verwerende partij motiveert, zonder voorwerp geworden. b) Er kan verder waargenomen worden dat in tegenstelling tot wat de verwerende partij motiveert, de aanvraag tot machtiging wel degelijk een duidelijk omschreven voorwerp heeft en de verzoekers bij het indienen van dit verzoek een precies belang hebben. Inderdaad. De aanvraag tot machtiging tot verblijf van de verzoekende partijen heeft tot voorwerp het bekomen van een onbeperkt, onvoorwaardelijk verblijf. De verzoekende partijen beogen dus met de aanvraag een onbepaald verblijfsrecht, iets waarvan zij tot op heden nog niet genieten.

Het voorwerp van de aanvraag van de verzoekers is dus niet zonder voorwerp en evenmin zonder belang.

Bijgevolg kan de Dienst Vreemdelingen niet draagkrachtig motiveren dat de aanvraag zonder voorwerp geworden is.

De verzoekers hadden én hebben nog steeds een duidelijk, precies belang en een duidelijk omschreven voorwerp bij het formuleren van hun vraag tot het bekomen van en onbeperkt verblijfsrecht. 4.5. Tot slot blijkt ook nergens uit de wet dat de verwerende partij een aanvraag tot machtiging tot onbeperkt verblijfsrecht zonder voorwerp kan verklaren in geval een tijdelijk verblijfsrecht voor handen is. Integendeel het artikel 25/2, § 1, eerste lid, 2° en tweede lid van het Vreemdelingenbesluit voorzien uitdrukkelijk dat “een vreemdeling die reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie maanden” en die aantoonde “de door de wet of een koninklijk besluit vastgestelde voorwaarden te vervullen om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van een andere hoedanigheid”, op deze basis een aanvraag tot machtiging tot verblijf kan indienen bij de burgemeester van de gemeente waar deze verblijft. Dit is evident het geval. De verzoekers vroegen uitdrukkelijk verblijfsrecht op basis van een andere hoedanigheid. Zij hebben belang bij het indienen van het verzoek op basis van het artikel 9bis Vreemdelingenwet. 4.6. De verzoekers verwijzen trouwens dienend naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenzaken die reeds gewezen is met betrekking tot de identieke problematiek (zie arrest dd. 12/02/2015 gewezen in de zaak RvV 160 181 / VIII, arrest met nr. 138 334) : “Nergens in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden gelezen dat de aanvrager zich op onwettige wijze in België dient te bevinden, vooraleer een aanvraag kan worden ingediend. Evenmin wordt voorzien dat de vaststelling dat reeds een A-kaart werd uitgereikt, volstaat om de aanvraag niet op zijn merites te behandelen. Integendeel wordt in artikel 25/2, § 1, eerste lid, 2° en tweede lid van het Vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk voorzien dat “een vreemdeling die reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie maanden” en die aantoonde “de door de wet of een koninklijk besluit vastgestelde voorwaarden te vervullen om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van een andere hoedanigheid”, op deze basis een aanvraag tot machtiging tot verblijf kan indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft. Door aldus de aanvraag om machtiging

tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp te verklaren onder de loutere motivering dat verzoeker reeds in het bezit is van een A-kaart geldig tot en met 31 oktober 2014, lijkt verweerder op kennelijk onredelijke wijze en in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te hebben gehandeld.” “2.6. De opmerkingen van de verwerende partij doen geen afbreuk aan de kernvaststelling in de beschikking dat de verblijfsmachtiging toegekend in het kader van studies per definitie een tijdelijk verblijf betreft, dat slechts kan worden toegekend en verlengd zolang verzoeker studies volgt. Een verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is weliswaar eveneens een tijdelijke verblijfsmachtiging, doch deze kan uitlopen op een verblijfsmachtiging voor onbepaalde duur. Om die reden kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, terwijl hij geniet van een verblijfsmachtiging in het kader van studies. De beschikking blijft dan ook overeind. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.”

(zie het stuk met nr. 3 – het arrest dd. 12/02/2015 gewezen in de zaak RvV 160 181 / VIII, arrest met nr. 138 334) :

12.

4.7. De beslissing is bijgevolg manifest onwettelijk en dient uit het rechtsverkeer gehaald te worden.”

2.2. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3. De schending van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht tesamen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen.

2.4. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

2.5. Verzoekende partijen geven aan dat verweerder niet kon stellen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp kon worden verklaard, onder de enkele motivering dat zij in het bezit zijn van een A-kaart geldig tot 25 juni 2015. Dit betoog lijkt te kunnen worden gevolgd. Immers geven verzoekende partijen aan dat hun huidig verblijfsrecht slechts op precaire en voorwaardelijke wijze werd toegekend en met name verbonden is aan de gezondheidssituatie van verzoekster. Tevens geven verzoekende partijen aan - en dit blijkt ook uit het administratief dossier - dat verweerder niet zonder meer zal overgaan tot de verlenging van hun huidige A-kaart, doch dat dit afhankelijk is van het medisch regularisatiedossier. Verweerder kan dan ook niet, zoals hij in de nota met opmerkingen doet, zonder meer stellen dat verzoekende partijen geen belang hebben bij de ingediende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, nu - reeds voorafgaand aan de totstandkoming van de bestreden beslissing - minstens indicaties aanwezig waren dat het tijdelijk verblijf niet zomaar automatisch verlengd wordt. Verweerder kan ook niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat de finaliteit van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en een A-kaart op grond van medische argumenten volledig overeenkomen. Laatstgenoemd verblijf is volledig afhankelijk van de medische toestand van verzoekster en de evolutie daarvan. Een verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is eveneens een tijdelijk verblijfsmachtiging, maar de voorwaarden om de machtiging te blijven behouden zijn geheel verschillend en staan los van een medische aandoening en de evolutie daarvan. Zoals de verwerende partij zelf stelt, kan ook deze machtiging uitlopen in een onbepaald verblijf, en dit op grond van het vervuld zijn van andere voorwaarden dan die waarvoor een machtiging om medische redenen werd gegeven (cfr. RvS 8 december 2015, nr. 233.168).

Het betoog voorts in de nota dat er inzake de machtiging omwille van medische redenen een vooruitzicht is op het verwerven van een onbepaald verblijfsrecht is hypothetisch daar dit afhankelijk werd gesteld van een nieuwe beoordeling door de arts-adviseur van de medische toestand van tweede verzoekende partij. Dit temeer nu blijkt dat op 19 juni 2015 beslist werd het verblijf om medische redenen niet meer te verlengen en het standpunt van de verwerende partij dus volledig ondergraven wordt.

De rechtspraak van de Raad van State waarnaar de verwerende partij nog verwijst, kan niet toegepast worden op onderhavige zaak. Immers werd het in het arrest nr. 137.920 van 1 december 2004 vastgesteld dat de verzoekende partij geen verweer voerde omtrent het actueel belang, hetgeen een noodzakelijke voorwaarde is wil men het belang behouden als dit in vraag wordt gesteld. In casu blijkt duidelijk dat de verzoekende partijen betwisten dat zij geen belang zouden hebben.

Uit lezing van het arrest nr. 133.043 van 24 juni 2004 kan niet opgemaakt worden of de verzoekende partij het niet voorhanden zijn van het belang al dan niet betwistte, zodat ook deze rechtspraak niet kan toegepast worden op onderhavige zaak.

Verweerder stelt in de nota met opmerkingen nog dat het verzoekende partijen vrij staat een nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen, op het ogenblik dat de A-kaart komt te vervallen. Er kan evenwel niet worden vastgesteld waarom verzoekende partijen vooreerst hun wettig verblijf zouden dienen te laten vervallen om vervolgens vanuit onwettig verblijf hun verblijfsituatie opnieuw te regulariseren. Nergens in artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan worden gelezen dat de aanvrager zich op onwettige wijze in België dient te bevinden, vooraleer een aanvraag kan worden ingediend. Evenmin wordt voorzien dat de vaststelling dat reeds een A-kaart werd uitgereikt, volstaat om de aanvraag niet op zijn merites te behandelen. Integendeel wordt in artikel 25/2, §1, eerste lid, 2° en tweede lid van het Vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk voorzien dat *“een vreemdeling die reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie maanden”* en die aantoot *“de door de wet of een koninklijk besluit vastgestelde voorwaarden te vervullen om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van een andere hoedanigheid”*, op deze basis een aanvraag tot machtiging tot verblijf kan indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft.

Door aldus de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp te verklaren onder de loutere motivering dat verzoekende partijen reeds in het bezit zijn van een A-kaart geldig tot 25 juni 2015, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze en in strijd met artikel 9bis van de vreemdelingenwet gehandeld.

2.6. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit volstaat om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 april 2015 waarbij de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER